

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Elskovsseglet

Citation: Winther, Christian: "Elskovsseglet", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wintherchr01val-shoot-workid64095.pdf> (tilgået 02. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

ELSKOVSSEGLET.

Hvi taler sig den Ridder træt,
Og fægter med sin Fjerbaret,
Med Øiet fuldt af Taarer?
Hvad er det for en Troldom vel,
Som saa hans Kraft bedaarer?
Ned kaster han sig som en Træl
Paa Marmorflisens Aarer!

Hvad mener hun, den Frøken fiin,
Som før ham staaer i hviden Liin,
56 I Fløil og Gyldenstykke?
Om Nakkens stelle Sneeskred slaaer
En Krands af Lokker tykke,
Et Smiil om røde Læber staaer,
Om Mundens Perlesmykke.

»Du tænker vel, din Tales Magt
»Mit Hjerter har i Lænker lagt?
»Hør først, hvad jeg vil byde!
»Eet Aar din Elskov være *stum!*
»Ei mindste Ord tør lyde;
»Og synes dig min Lov for grum, -
»Saa kan du den jo bryde!

»Eet Aar du tavs betænke skal,
»Hvad du har talt i denne Sal
»Om Amors Piil og Kjerte;
»Kuns Øiekast tør bringe Bud
»Om Glæde og om Smerte,
»Og vil du tale til din Gud,
»Han hører nok dit Hjerter.

»Du trofast er i Sind og Hu,
»Men Tungen er saa svag; - for nu
»Dens Svaghed ei at friste,
»Et Segl jeg fæster paa din Mund,
»Ak, lad det ikke briste!
»Thi er du stærk til Prøvens Stund,
»Det bliver ei det sidste!«

Da bøier hun sig smidig, rank,
Saa ned om Begges Kinder sank
Et Telt af Lokker bløde;
57 Som vilde de ret holde Vagt
Ved Mundens Elskovsmøde; -
Og strax ved Kyssets Tryllemagt-
Hans Tunges Liv uddøde.

Han reiser sig med sorgfuld Aand,
Farvel han vinker med sin Haand,
Han tør et Ord ei vove;
Sin Hest han lader sadle brat,
Thi gennem Dal og Skove
Som Graven taus end samme Nat
Han ride vil til Hove.

Før talde han som trofast Ven
Til Gangeren, og klapped' den
Paa Hals og strøg dens Manke;
Nu sad han taus, de matte Blik

Han lod mod Himlen vanke;
Thi til den stolte Frøken gik
Enhver hans Hjertes Tanke.

Den skumle Aand, som kuns er glad,
Naar den kan skille Hjerter ad,
Ham rænkefuld omsvæver;
Fra hver en smigrende Gestalt
Til ham sin Røst den hæver,
Gjør snilde Spørgsmaal overalt,
Og listigt Svar udkræver.

Rundt Fristeren omringer ham:
Fra Maanens gyldenrøde Kam,
Fra Aftnens Purpurbræmme,
Fra Borgen med sit røde Tegl,
58 Der luunt i Skovens Gjemme
Sit Ansigt seer i Søens Speil,
Ham lokked' mangen Stemme.

Hver Rose med sin søde Lugt,
Hvert Træ med Løv og gylden Frugt,
Hver Bæk i grønne Dale,
Hver Stjerne i den blanke Trop,
Som staaer i Himlens Sale,
Hver Nattergal i Lindens Top
Ham fristede til Tale.

Der staaer et Huus bag Stadens Vold,
Det pranger med hans Ridderskjold,
Med Taarn og Marmortinder;
Men mat og stum i Slottets Hal
Hans Tyende ham finder;
De komme kun ved Klokkens Kald
Med Graad paa blege Kinder.

Selv Kongen naadigt sender ud
I alt sit Land et Herrebud, -
Han holdt ham høit i Ære;
»Hvo som den stumme Ridders Mund
»For Tungebaand kan skjære,
»Til Løn skal faae, hvad Hjertet kun
»Kan ønske og begjære!«

Frem staaer de røde Lægers Flok
Saa travlt, med stærke Urter nok
De vil hans Tunge q væge;
Vel mægte de en grusom Soet
Paa Flugten at bevæge,
59 Men endnu er den Urt ei groet,
Som Elskovs Qval kan læge.

Og Præsterne, den sorte Hær,
De træde nu hans Leie nær
Med Lys og Vand og Bønner;
Vel mægte de at mane ud
De fule Mørkets Sønner,
Men kuns med Spot hiin lille Gud
Den hele Skare lønner.

Det Folk, som lever Dag og Nat
Af mystisk Kunst i Skov og Krat,
Man til hans Leie kalder;
De stimle til med listigt Blik
Af hvert et Kjøen, hver Alder,
Men deres Kløgt ei holder Stik,
Thi Stumheds Segl ei falder.

Da melder sig en gammel Moer,
En Signekone, som med Ord
Og sære Tegn helbreder;
Hun ved en Stok, i Pjalter svøbt,
Den matte Fod veileder;
Men hendes Raad var dyrekjøbt, -
Hans Haand hun sig udbeder.

»Min Isse bærer hundred Aar,
»Men, hvis jeg Ungersvenden faaer,
»Min Vaar vil atter grønnnes;
»Saa hvidsked' mig min Skjæbnes Røst,
»Og derfor kan det skjønnes,
60 »At, skal mit Raad ham bringe Trøst,
»Med Guld det ei kan lønnes.«

Hun træder langsomt til ham ind,
Mens Vennerne med ængstligt Sind
Sig om hans Leie flokker;
Hun standser tankefuld og tyst,
Saa sagte til ham rokker,
Hun lægger Haanden paa hans Bryst,
Og stryger bort hans Lokker.

Hun bøier over ham sig hen,
Og siger: »tal, du Ungersvend!«
Og kysser ham paa Munden;
Da - ved den Gamles Øiekast, -
Var flux hans Qval forsvunden,
Thi Elskovsseglets Lænke brast,
Som holdt hans Tunge bunden.

Bort kasted' hun den sorte Dragt,
Og stolt hun stod i Skjønheds Pragt
Med Øiets Tvillingfakkel;
Han førde glad sin unge Brud
Til Herrens Tabernakel,
Og prisde henrykt der sin Gud
Og Kjærligheds Mirakel.